

Adolescents gais o caminar perduts pel món

per Gaspi.Rainbow

L'associació COGAM de Madrid ha presentat un estudi sobre la situació dels gais i les lesbianes als centres educatius de la comunitat madrilenya.

L'informe constata un panorama força desolador, sembrat d'ignorància, prejudicis, pors, injustícies i fins i tot violència física. Tot i que la situació comença a millorar, el procés és desesperadament lent, especialment per als alumnes, que sofreixen aquesta situació injusta i inconstitucional i que posa en perill el seu desenvolupament psicològic i emocional.

Ara per ara, a la Comunitat de Madrid no tots els alumnes són iguals. Alguns, simplement per causa de la seva orientació sexual, se senten si més no ignorats, experimenten la sensació que aquest sistema educatiu no té res a veure amb ells, no fa referència als seus problemes i inquietuds i, cosa que és pitjor, ni tan sols els protegeix.

Si hi ha alguna conclusió que es pot extreure d'aquest informe és que, a la fi del curs 2003, els centres educatius de la Comunitat de Madrid no són un espai segur per als adolescents gais, lesbianes o transsexuals. En tots, absolutament tots els instituts, els nois i les noies asseguren que un jove que manifestés públicament la seva homosexualitat ho passaria veritablement malament: sofriria marginació, insults, bromes, ridiculització. Molts opinen que podria sofrir agressions físiques.

Un jove afirma que si el seu millor amic li digués que és gai, el deixaria de banda. Un altre l'interromp per assegurar que ell "li donaria hòsties". Un més assegura que "caldria matar tots els mariques". Un altre més, davant la pregunta de com reaccionaria si veiés una parella gai o lèsbica besant-se en un lloc públic, respon que "els llançaria pedres".

Sempre hi ha el típic noi que és objecte de les burles dels seus companys per la sospita que sigui gai: "el marica de torn", segons la denominació donada per un estudi canadenc en el qual es tornava a constatar, per enèsima vegada, que la tendència al suïcidi i al fracàs escolar entre els joves gais i lesbianes és entre 3 i 5 vegades més alta que entre els seus companys heterosexuales.

Sense arribar a la violència física o verbal, encara són moltes les opinions que es manifesten en contra de l'homosexualitat com una orientació "normal" o "natural". Sovint és rebutjada sense cap motiu, sense cap raó lògica i per pur prejudici i desconeixement. Una noia de 4t d'ESO confessa que "l'any passat creia que l'homosexualitat no era natural, que l'amor només podia existir entre un home i una dona, però després vaig conèixer un gai i em vaig adonar que això era una ximpleria, i que ser gai és igual de natural". Aquesta jove confirmava alguna cosa que ha estat estudiat en diverses investigacions: que el coneixement directe de gais i lesbianes disminueix dràsticament els prejudicis i els nivells d'homofòbia.

En uns tallers d'educació afectivosexual, creats per realitzar aquest informe, també es van poder recollir nombroses opinions que demostren el rebuig visceral d'alguns alumnes envers lesbianes i gais: "Marietes ho són aquests que van per aquí donant per cul als més lletjos", "Els respecto, però ls que tenen ploma, no", "Els respecto igual que a una altra persona, però no els puc ni mirar". Aquestes opinions tan virulentes —convé destacar-ho—, solen procedir de nois més que de noies, que, una vegada més, demostren ser molt més respectuoses amb la diversitat. D'aquí és fàcil concloure que, en bona part, l'homofòbia té a veure amb la construcció subjectiva de la masculinitat, marcada pel masculisme i l'heterosexisme. El rebuig també més gran envers els gais que no pas envers les lesbianes, senzillament perquè n'ignoren l'existència. Relacions amb freqüència sexualitat i penetració i, per tant, no conceben una sexualitat femenina en la qual no intervingui el coit. No obstant això, la negació de l'existència del lesbianisme és altra forma d'homofòbia.

El sistema escolar ara mateix incita lesbianes i gais a enganyar, a aprendre a dissimular i, la cosa pitjor de totes, els ensenya a negar-se a si mateixos. Als instituts rares vegades s'ofereixen

referents positius de gais i lesbianes. Els alumnes els obtenen, principalment, de la televisió, encara que d'aquest mitjà en puguin extreure idees molt distorsionades sobre la realitat gai i lèsbica, i encara més sobre la transexual. No tenen coneixement de gais o lesbianes històrics. Ni tan sols García Lorca o Virginia Woolf són identificats com a homosexuals o bisexuals per la majoria dels alumnes. Per descomptat, també desconeixen els poemes homoeròtics d'escriptors com Shakespeare o Cernuda, per posar els exemples més obvis.

També se sorprenen al conèixer que existeixen famílies formades per homosexuals amb fills. El grau de desinformació és tan alt que no entenen que un gai pugui ser pare.

La Comissió d'Educació del COGAM, al llarg dels seus anys d'experiència, ha hagut d'assessorar i donar suport a un gran nombre d'adolescents que han viscut veritables experiències traumàtiques en els seus instituts. En un centre de la perifèria de Madrid, una jove de 14 anys es va aproximar als nostres voluntaris, després d'una xerrada, per explicar-los la terrible experiència que acabava de viure: un amic de la seva edat li havia explicat que era gai i que no podia suportar la solitud i la pressió que això li produïa, i s'havia llevat la vida. Manuel, de 15 anys, va acudir al COGAM acompanyat de la seva mare per denunciar les agressions que havia estat patint en el seu institut a causa de la seva ploma. L'única solució que havia trobat era deixar d'assistir a les classes, i per això feia diverses setmanes que se n'anava de casa i passava el dia passejant pel seu poble amb la finalitat de no tornar a entrar al centre. La mare d'una banda volia que el seu fill tornés a classe, però d'altra banda, temia que l'agredissin. Andrés, que ara té 20 anys, ha rebut des dels 14 anys, quan va descobrir-se la seva homosexualitat, tota mena d'abusos de la seva mare i davant la passivitat del seu pare: insults permanents, càstigs, cops... Mai ha volgut presentar una denúncia perquè sempre ha confiat que els seus pares acabarien per comprendre-ho.

Els adolescents gais i lesbianes senten una gran ansietat pel desconeixement que tenen del tipus de sexe que practicaran, del qual ningú no els ha parlat. Els que ja n'han practicat tenen molts dubtes i tenen molta por de la sida, de la qual tampoc no tenen una informació precisa. Sovint denuncien maltractaments psicològics i de vegades físics. Habitualment els reben dels companys, però alguna vegada també dels professors. Tant els gais com les lesbianes i les transsexuals transmeten la sensació que caminen perduts pel món, la sensació de solitud, desinformació, angoixa, de por de perdre els amics i familiars (si és que encara no els han perdut), un sentiment de anormalitat, la creença que no podran formar una família, que estan advocats a la solitud, etc. Tots aquests sentiments, amb una educació correcta i amb una informació de l'existència de les famílies gais, dels recursos disponibles, etc., es veurien netament disminuïts si no eliminats completament.

Cal tenir en compte que mentre que els nois i noies heterosexuales desenvolupen les seves habilitats socials per al flirteig, per a les relacions eròtiques, per a l' enamorament, les lesbianes i els gais es veuen obligats a retardar aquest aprenentatge, o a practicar-lo amb secretisme i por de ser descoberts. Els efectes emocionals que aquesta mutilació pot exercir encara estan per estudiar. No oblidem que la matèria sensible de la qual tractem són éssers humans en procés de formació, i que els anys perduts en la reafirmació de la identitat d'un noi o una noia són irrecuperables.

Aquest informe s'ha realitzat a la Comunitat de Madrid, però és gaire diferent la realitat a Catalunya? Segons les trucades que rep i els acolliments que fa el Col·lectiu Gai de Barcelona, a Catalunya, la situació es similar. Les institucions públiques segueixen ignorant el fet gai, lèsbic i transexual a les aules, i cada any que deixem passar, com diu l'informe del COGAM, suposa que milers d'adolescents es formaran psicològicament des de la por, l'angoixa, els estats depressius i els sentiments de solitud i de distanciament del seu entorn.